

Oh!!!

M'heu demanat unes "impressions personals" i m'afanyo a esplaiar-me en això segon "personals" perquè entre d'altres raons em fóra llarg d'inventariar el seguit d'impressions que -des que la conec- em suggereix l'E.B. "Cangur".

Es un parer prou compartit que les escoles, en general, venen a ser una gran cruïlla de camins diversos que en creuar-se en projecten de nous en un continu intercanvi. Especialment les escoles vives, d'aquest entramat múltiple en fan una mena de festa engrescadora (de la que els/les mestres en són els principals orquestradors i els pares, a la curta o la llarga els còmplices) capaç d'impregnar l'ambient i de contagiar-lo a tot aquell que sigui una mica "permeable". Els més petits, no cal dir-ho, capten de manera subtil aquesta atmosfera, la integren, la fan seva, és una "gravació" que resta per sempre.

Faig memòria i recordo que en ocasió de l'exposició "Un tren petit" (Juny '83) vaig "festejar" -i nùtilment- a la Teresa Ventura un esplèndid mural sobre "La nit" realitzat per nens de 3-4 anys de l'escola Bressol "Tortuga": Aquell mural era "cosa fina" irrepetible, introbable, incopiabile!

Ha passat el temps i ara, com a mare vinculada al "Cangur" em permeto la delectança personalíssima, de contemplar tots i cadascú dels murals, dels treballs individuals o col·lectius que de manera renovada pengen en les parets de l'escola (abans a l'escola de dalt, ara a la de baix).

Sé que sovint és més interessant el procés previ, a mi, però, m'és donat de contemplar-ne els resultats. Em fascinen totes les grafies, els més incomprendibles arabescs o tots els traços que semblen nèixer més en l'espatlla o el colze que no pas en la mà dels nens. Els signes ben intencionats o ben casuals, els experiments amb la pintura que esdevenen explosius xocs de colors, les exploracions de l'espai-ful, la joia o l'angoixa contingudes en tantes veus gràfiques, tantes veus com nens té l'escola.

Vistos en conjunt són treballs amb una gran lògica interna però de comprensió difícil pels ulls dels adults, només els especialistes, després de molts estudis, aconseguen desxifrar-ne les pistes. M'és igual no poder-los interpretar, m'agraden tal com són d'òscurs i màgics: Alguns són d'una bellesa tan eloqüents que els fa coincidir - no assemblar-se! - amb Kandinsky, Klee o Miró.

A risc de semblar exagerada, haig d'insistir en que em plau moltíssim de contemplar aquests treballs que al capdavall són un episodi més de la vida dels nens. M'encanta aquesta mena de "privilegi personal" d'esguardar-los tant com vull, de remirar-los mentre la meua filla s'escaqueja de tornar a casa i es vol quedar a l'escola, en mig d'aquest estira-